

Sygnatura akt II Cz 645/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO. Marian Raszewski

Sędziowie: SSO. Barbara Mokras

SSO. Wojciech Vogt – spr.

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. B. i J. B.

przeciwko pozwanej B. B.

na skutek zażalenia powodów

podpunktu 2 i 3 postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu zawartego w wyroku tegoż Sądu z dnia 16 czerwca (...), sygn. akt I C 379/12

postanawia:

I. zmienić punkt 3 zaskarżonego postanowienia i nadać mu następujące brzmienie:

„3. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) na rzecz adwokata A. S. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście zł) powiększoną o 23% podatek VAT tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego powodom z urzędu,

II. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie,

III. przyznać od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) na rzecz adwokata A. S. kwotę 600 zł powiększona o 23 % podatku VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt II Cz 645/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kaliszu zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanej po 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz przyznał od Skarbu państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) na rzecz adwokata A. S. kwotę 3600 zł powiększoną o 23 % podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu. Sąd wskazał jedynie podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożyli powodowie zarzucając, że Sąd Rejonowy miał podstawy aby nie obciążyć ich kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. oraz że nieprawidłowo rozliczył koszty zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest częściowo uzasadnione.

Nie mają racji skarżący, że istniały podstawy do nieobciążania ich kosztami postępowania.

Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554.

W niniejszej sprawie żadna z takich okoliczności nie zachodzi i powódka ma prawo otrzymać zwrot kosztów postępowania.

Trafnie natomiast powodowie podnoszą, że pełnomocnikowi powodów należy się wynagrodzenie za zastępstwo prawne udzielone z urzędu każdemu z powodów. Po stronie powodów występuje bowiem współuczestnictwo formalne i pełnomocnik reprezentuje każdego z powodów samodzielnie. Niniejsza sprawa powstała w wyniku połączenia dwóch odrębnych spraw i każda z tych spraw jest nadal sprawą samodzielną i tak ja należy traktować zasądzając koszty zastępstwa procesowego (por. Andrzej Daczyński, Koszty postępowania cywilnego, Warszawa 2010, s. 219).

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.